

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської епархії
Київського Патріархату

№ 4 (101) квітень 2013 р.

27 березня учні недільної школи парафії Святої Трійці селища Маневичі відвідали Волинську православну богословську академію. Ініціатором заходу виступив настоятель громади та керівник школи протоієрей Михайло Мельничук (на світлинці інформаційної служби епархії). Найпершим у стінах ВПБА дітей зустрів митрополит Луцький і Волинський Михайл, який благословив їх, провів екскурсію регентським відділенням та закликав вступати до академії. Надалі з внутрішнім розпорядком навчального закладу, іншими приміщеннями (класами, академічною церквою Всіх волинських святих, бібліотекою, спортзалом) юних християн ознайомив проректор з навчальної роботи, декан цього храму священник Василь Лозовицький. За словами о. Михайла, такий «день відкритих дверей» став променем дорослого духовного життя. Адже деякі його вихованці вже мріють стати панотцями, керівниками церковних хорів.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Неділя 5-та Великого посту: преподобної Марії Єгипетської

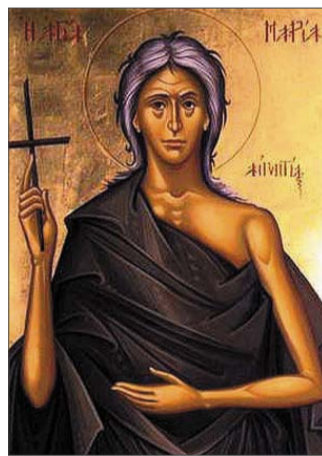
В образі цієї святої бачимо торжество Божої сили й торжество людської любові до Бога. Адже Він покликав до святості жінку з душею, повною беззаконня й бруду, що впала було до найглибшої гріховної безодні.

Марія була жителькою міста Олександрія (Єгипет), повією. Однак якогось дня їй захотілося вклонитися живоносному хресту Господньому. Не думаючи про свою гріховність, і що в неї немає нічого спільного з Богом життя й любові, Якому вона хотіла вклонитися, осмілилася переступити поріг храму. Але була відкинута від входу якоюсь незбагненною силою!

Із храму вона вже не повернулася до свого

минулого, гріховного життя. Пішла в пустелю й там провела все життя – у молитві, неймовірних подвигах віри.

У цьому дивовижному переродженні Марії показано людству силу благодаті Божої, що оновляє нашу гріховну природу, що очищає будь-якого щиросердно розкаяного грішника. Адже Господь прийшов спасти грішників, а не праведників! Приклад Марії Єгипетської показав людям, що путь спасіння не відрізане від нас, що нема такої безодні, куди

Божественний Пастир не пішов би по загину вівцю, аби вивести її звідтіля та зробити прикрасою цілої отари.

Блуд, за вченням Святого Письма, – це не лише плотський гріх, але гріховна пристрасть до усього видимого, матеріального світу. Блуд міститься саме в тому, щоб віддати своє серце не людям і Богу, а на служіння бажанням, тобто ідолам нестриманості.

Свята Марія Єгипетська була яскравим прикладом духовного переродження. Але та-

кого переродження у житті християн, що з порочних безодень виходили на шлях добра, було багато.

Воістину, за словом апостола Павла, «сила Божя у немочі здійснюється». Не в нашій лінійній немочі, а в іншій – у тій, яка народжується в нас від того, що починаємо усвідомлювати: неможливо своїми силами досягнути спасіння, але силою Божої благодаті можна досягнути всього.

Тож аби підкріпити наші немічні сили наприкінці Великого посту, Церква пропонує нам згадати святих угодників Божих, які змогли відректися від усього, щоб досягти блаженства в Ісусі Христі. Оце та путь, якою так чудесно й самовідречено пройшла преподобна Марія Єгипетська.

Лазарева субота.

Воскресіння праведного Лазаря

Поблизу Єрусалима знаходилося селище Віфанія. У ньому жив Лазар із двома сестрами – Марфою і Марією. Господь часто відвідував це благочестиве сімейство. Одного разу Лазар захворів. Марфа та Марія послали сказати про це Ісусові Христу. Ісус відповів: «Ця хвороба не на смерть, а на славу Божу». Минуло два дні. Спаситель сказав учням своїм: «Друг наш Лазар помер» і рушив з ними до Віфанії.

Прийшла і Марія з родичами та знайомими, впала до ніг Ісуса і говорила: «Господи, якби Ти був тут, не вмер би мій брат». Бачачи їх печаль, Христос просльозився. Коли підійшли до печери, де був похований Лазар, Господь повелів одвалити камінь від входу в печеру. Він звів очі до

неба і, помолившись, голосно кликнув: «Лазаре, вижди!». Померлий вийшов із гробу, обвитий, за тогочасним обрядом, по руках і ногах пеленами, обличчя його було пов'язано хусткою. Багато з юдеїв, що бачили це чудо, увірували в Ісуса Христа.

Звістка про це приголомшливе диво громом рознеслася по Юдеї...

Саме після воскресіння Лазаря первосвященники та фарисеї приймають остаточне рішення вбити Ісуса. Час їх наближається. Настає влада темряви, а з нею й останні дні земного життя Спасителя.

Воскресінню Лазаря частково присвячено увесь шостий тиждень Великого посту: у піснях з понеділка по п'ятницю багато разів згадується про це чудо та події, що передували йому.

Богослужіння в Лазареву суботу відрізняється незвичайною проникливістю, значущістю. На Вечірні співається стихира «Душекорисну закінчивши Чотиридесятницю», що знаменує її закінчення. На Утрени лунають деякі недільні піснеспіви, що прославляють Воскресіння Христове: це тропарі «Ангельський собор здивувався», піснь «Воскресіння Христове бачивши» тощо. А на Літургії цієї суботи замість «Святий Боже» співають «Ті, що у Христа хрестилися, у Христа зодягнулися» – тому що в давнину цей день разом із Великою суботою був переважно християнським. І якщо Великої суботи у Візантії хрестили дорослих, то Лазаревої – дітей. Тож багато візантійців цього дня також відзначали день свого хрещення.

Віталій КЛИМЧУК

Воскресіння Лазаря. Синай, монастир Св. Катерини, XII ст.

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 48 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських епархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ХРОНІКА

Заради добросусідства

Питання вшанування пам'яті загиблих на Волині під час трагічних подій 1943 р. обговорили Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет та Посол Республіки Польща в Україні Генрик Літвін. За повідомленням офіційного сайту Cerkva.info, зустріч відбулася 11 березня у патріаршій резиденції. Було підкреслено важливість спільної участі у заходах пам'яті як українців, так і поляків, православних і католиків, що «засвідчить подолання ворожнечі та буде наочним проявом примирення між двома народами». Окрім цього, під час спілкування обговорено широке коло питань міжконфесійної співпраці, міжнародних відносин, європейської інтеграції України, подальшого розвитку добросусідських відносин між двома народами – українським та польським.

Кілька днів по тому Патріарх Філарет звернувся до громадськості з нагоди 70-річчя кривавого польсько-українського протистояння у нашому краї, відомому в історії як Волинська трагедія. Зокрема, нагадуючи про ті сумні події, святійший закликав усіх «гідно вшанувати жертв українсько-польських конфліктів і молитися за них». «Прощасмо і просимо прощення», – ці слова допомагають кожному з нас, українцю й полякові, залишити в минулому викликані протистоянням гнів, ненависть, бажання помсти чи реваншу, наголосив Патріарх.

У консисторії

До покаяння та смирення закликав усіх священнослужителів і вірних епархії митрополит Луцький і Волинський Михайл із нагоди Великого посту. Христос, пішовши в пустелю, покинув суєтний світ, аби звершити 40-денний піст, показавши приклад для нас, зазначив архієрей. Нам випадає можливість помірковувати про час, який прожили, пізнати самих себе. Настає особливий період, і тим, хто поститься та бореться з гріхом, Господь посилає Свою допомогу. Борімося з пристрастями, духовно зростаємо, молимося, щоб бути досконалими, бо нічого недосконалого в Царство Боже не увійде, наголосив владика.

26 березня відділ організації благодійності та соціального служіння епархії (завідувач Валерія Лесюк) завершив передачу побутової техніки чотирнадцятьом малозабезпеченим родинам із луцьких міського і районного, Локачинського та Ковельського районного деканатів. Її було закуплено за кошти, пожертвовані протягом цьогорічного Різдвяного благодійного телемарафону «Бог багатий милосердям» – спільного проекту Волинської ради Церков, облдержадміністрації та Волинської державної телерадіокомпанії.

Наша епархія отримала холодильники, пральні машини, газові плити, мікрохвильові печі – всього на суму 25 000 грн. Щоб передати їх соціально незахищеним сім'ям, які найбільше потребують побутової техніки, матінка Валерія звернулася до парафіяльних священників. Адже вони найкраще знають потреби членів своїх громад.

У Володимирському районному деканаті

13 березня помічник декана протоієрей Микола Гінайлло, який також є головою благодійного фонду Матері Божої неустанної помічі, передав рятувального човна начальникові служби цивільного захисту району територіального управління МНС України у Волинській області Вікторові Воробйову від німецької добровільної організації «Допомога Україні. Брайтшайд». У заході взяв участь міський голова Петро Саганюк.

Напередодні Великого посту, зазначив о. Микола, особливо потрібно подавати приклад служіння людям та громаді міста, у якому ти живеш.

У кафедральному соборі

14 березня в Палаці культури Луцька відбувся виступ архієрейського хору «Оранта» (художній керівник – заслужений працівник культури України Василь Мойсіюк). Спів цього творчого колективу – окраса кожного святого Богослужіння в кафедральному соборі Святої Трійці обласного центру; хор гастролює по країні й за кордоном, отримав чимало престижних нагород, записав кілька компакт-дисків, і вони швидко розкуповуються. Одна-

ПІДСУМКИ

ЕПАРХІЯ У 2012-МУ

У нашій епархії 19 березня під головуванням митрополита Луцького і Волинського Михайла відбулися звітні збори всіх деканатів. Священнослужителі подавали звіти про своє служіння, діяльність парафії протягом минулого року, брали участь в обговоренні актуальних питань церковного життя, ділилися досвідом, приймали певні рекомендації.

З цієї нагоди інформаційна служба епархії звернулася до владика Михайла з проханням підсумувати діяльність епархії торік. Висловлюючи задоволення загальним розвитком Київського Патріархату на Волині, високопреосвященний зазначив: праця священників і мирян на Божій ниві – це насамперед численні Богослужіння, які належить відправляти у кожному храмі згідно з церковним уставом.

Якщо говорити про події, які можна назвати знаковими в 2012-му, то насамперед слід згадати заходи, спрямовані на те, щоб країни не забували свого славного й трагічного минулого, належно вшанували видатних земляків. З цим пов'язано три події.

Перша – освячення нового храму на честь новомучеників та сповідників, які в Україні та в інших землях у ХХ столітті за Христа і православну віру постраждали. Цю церкву відкрито в луцькому Замковому чоловічому монастирі Архангелів. 1941 року тут, у цих стінах тоді Луцької тюрми, енкаведисти розстріляли тисячі людей.

Друга – відкриття парафіяльного музею в підземеллі храму Святої Трійці с. Тростянець Ківецького деканату. Поряд зі старим церковним начинням тут містяться належно поховані останки закатованих людей, виявлені раніше під час реставраційних робіт.

Третя – Музей історії Луцького Хрестовоздвиженського братства XVII–XXI століть став відділом Волинського краєзнавчого музею. Таке рішення прийняла обласна рада, щоб належно зберігати й експонувати зібране з нашої минувшини.

Хеврон і Сусіта – ці міста Палестини та Ізраїлю вперше відвідала прочанська група, організована паломницьким центром епархії «Осанна». В околицях Хеврона богомільці вознесли молитви у місці, де, згідно з переказами, патріархові Аврааму явилася Пресвята Трійця – біля славнозвісного мамврійського дуба. Місто Сусіта, яке у ранньому середньовіччі було важливим християнським центром, остаточно знищене землетрусом 749 року. Останнім часом у ході розкопок тут знайдено руїни візантійських церков.

Колядки і щедрівки у виконанні мало відомих загальноцерковних творчих колективів уперше

зафіксовано на відеодиску «Нова радість стала!». Запис здійснила обласна держтелерадіокомпанія у кафедральному соборі Святої Трійці.

Відділ організації благодійності та соціального служіння епархії вперше провів низку добродійних проєктів й активізував залучення до них користувачів соціальних мереж інтернету. Цю можливість, а також інші засоби поширення інформації почав використовувати і видав-

ничий відділ «Ключі», пропагуючи читання духовної літератури.

Загалом у 2012 році: штат епархії збільшився на 11 священнослужителів, утворено 5 нових парафій, освячено 18 новозбудованих храмів і каплиць, розпочато спорудження ще 4-х.

Станом на 31 грудня 2012 року Волинська епархія Української Православної Церкви Київського Патріархату нараховувала: 353 парафії, об'єднані у 22 деканати, 302 священнослужителі, 5 монастирів, 2 скити, 2 братства.

Протоієрей Віталій СОБКО

ХУДОЖНЄ СЛОВО

ПОМІЧ БУЛА!

Представ перед Господом праведник. Бог прийняв його душу, та на Страшному Суді показав усе земне життя. Воно нагадувало довгий шлях, на якому виднілися сліди. Крім слідів чоловіка, там були ще чийсь сліди. Дивлячись на них, душа праведника зрозуміла, що це Господні сліди. Завжди поруч із цим чоловіком перебував Бог.

Але в деяких місцях одні сліди зникали. Раптом душа пригадала, коли саме це відбувалося:

– Господи! То це ж були найважчі часи мого життя! Чому саме тоді Ти залишав мене?

На що Господь відповів:

– У ті часи Я ніс тебе на руках!

че так сталося, що в рідному місті не концертував уже два з половиною роки. І цього разу виступали при повному залі, що уважно слухав і гаряче аплодував. У програмі були хороші твори українського бароко, сучасних композиторів, зокрема волинян, народні перлини з різних куточків України. Василь Мойсіюк висловив вдячність за організацію концерту директорів «Оранти» протоієрею Ярославу Місіюкові, усім добровольцям, а також митрополитові Луцькому і Волинському Михайлові, за почином якого і було проведено цей вечір високого мистецтва. Владика, виступивши насамкінець, благословив і виконавців, і слухачів цієї музики. Подячне слово виголосив начальник управління культури облдержадміністрації Володимир Лисюк.

16 березня декан протоієрей Микола Нещарк відправив молебень та освятив прапор Всеукраїнської молодіжної громадської організації «Національний альянс» з нагоди її III з'їзду. У богослужінні взяли участь активісти організації та її голова Майя Москвич. Звертаючись до присутніх, о. Микола зазначив, що стяг – це не тільки символ, а й стимул до боротьби, до правди, до любові. А молодь – це наше завтра, наше духовне й національне майбутнє. Душпастир побажав, щоб юнацтво «Національного альянсу» й надалі пам'ятало здобутки славних батьків і досягало ще більших висот.

17 березня, в неділю сиропусну, на майдані собору вперше відзначили заговини (запусти) на Великий піст. Ініціатором виступив митрополит Михайл. До організації заходу долучилися священнослужителі собору, викладачі й вихованці Волинської православної богословської академії, працівники управління епархії. Після Божественної Літургії віряни подивилися театралізоване дійство та поласували млинцями й варениками. Народне гуляння супроводжувалося гарматним салютом «Козацького стрілецького братства» (голова Віктор Федосюк). Несподівано приємним було це святкування для парафіян. Така Масниця стала своєрідним днем єднання й любові.

Напередодні Великого посту митрополит Михайл виголосив проповідь про вибачення та любов до ближнього. Владика звернувся до численних молільників у неділю сиропусну, прощени, перед зворушливим обрядом – чином прощення.

Сьогодні ми духовно налаштуємо себе на Великий піст, зазначив архієрей. Господь дав нам заповідь любові, яка означає примирення, порозуміння, єдність, жертвність. Що може занапастити любов між людьми? Сумнів, який спотворює саму природу людини. Він породжує багато інших гріхів, таких, як гордість, заздрість. Високопреосвященний наголосив, що ці пороки відштовхують людину від Бога, пригнічують стан душі, виганяють із серця віру, без якої неможливо догодити Богові. Тому варто вчитися смиренню, суть якого полягає у постійності в добрих справах, милосерді, відплаті добром за зло. Навчимося цих чеснот, то Господь дарує благодать, яка оздоровлює людину, підкреслив архієрей.

Щоби піст був на благо

Як дотримуватись Великого посту? Думками щодо цього поділилися з глядачами всеукраїнського каналу «Перший національний» митрополит Луцький і Волинський Михайл, проректор Волинської православної богословської академії священник Василь Лозовицький, намісниця луцького монастиря Святителя Василя Великого ігумена Анастасія. Сюжет вийшов в ефірі 18 березня, першого дня Чотирнадцятиці. Як наголосив владика, найголовніше – намагатися полюбити ближнього свого, а не «з'їсти під час посту сусіда». Бо коли не виконуватимем заповіді любові, то й піст не буде духовним подвигом.

Віршована євангелізація

21 березня, у Всесвітній день поезії, видавничий відділ епархії «Ключі» та Волинська організація Спільки християнських письменників України провели представлення своїх ліричних книжок. Захід відбувся в обласній юнацькій бібліотеці (директор Марія Мах) перед студентами світських навчальних закладів.

Завідувач «Ключів» Дмитро Головенко розповів про роботу видавничого відділу: з'явилися друком православні поетичні тво-

Закінчення. Початок на с. 2

ри Т. Шевченка («Серцем нелукавим»), Лесі Українки («Що дасть нам силу?»), сучасних авторів – Валентини Якушевої («Намальоване щастя»), Брата Віктора («Акафіст Пресвятій Богородиці перед її образом "Нерушима Стіна"»), Миколи Линника («Діалог з незнайомим другом»). Двоє останніх авторів прочитали дещо зі свого доробку.

Літературний редактор інформаційно-видавничого центру єпархії, член Спільки В. Гребенюк (Брат Віктор) розповів про поетику Біблії. Він та інші промовці говорили про віру як поезію, про необхідність бачити світ чистою душею – чи пишеш вірші, чи не пишеш.

У початкову седмицю

18–22 березня, у перший тиждень Велико-го посту, коли у храмах і монастирях зокрема читають покаянний канон (правило) преподобного Андрія Критського та відправляють Літургію ранішосвячених Дарів, митрополит Луцький і Волинський Михаїл брав участь у всіх відправах у кафедральному соборі Святої Трійці обласного центру, а 19 березня канон Андрія Критського читав у володимирському соборі Різдва Христового.

Слово «канон» має кілька значень. У даному разі це богослужбовий текст – поєднана за певними правилами відповідна кількість пісень (од). Канони писали багато церковних подвижників, та найславніший із них – святий Андрій, архієпископ Критський, який жив у VII–VIII століттях. Його перу належить покаянний канон, що служиться Велико-го посту: в першу седмицю – частинами, у п'яту – повністю, коли також читається житіє преподобної Марії Єгипетської. Цей канон іменується великим: і за обсягом (бо містить 250 тропарів – коротких піснеспівів, тимчасом як інші – за тридцять), і змістом (бо автор вибрав для нього найвизначніші уривки зі Старого й Нового Заповітів), і висотою думки, і силою її висловлення.

Літургія ранішосвячених Дарів святого Григорія Двоєслова – Служба Божа, на якій подають Причастя, освячене раніше, на Літургії Йоана Золотоустого чи Василя Великого. З давніх часів Православна Церква через благоговійне шанування Чотиридесятиці як часу строгого посту і покаяння здійснює «повну» Літургію лише в суботу й неділі. А Літургію ранішосвячених Дарів відправляють, як правило, у середу та п'ятницю.

У Ковельському міському деканаті

24 березня декан, настоятель собору Святого Димитрія Солунського протоієрей Анатолій Александрюк відслужив молебень за неповнолітніх, які перебувають на обліку в міжрайонній кримінально-виконавчій інспекції, та провів з ними бесіду про значення посту й покаяння.

Другий рік щотижня о. Анатолій одвідує засуджених і допомагає їм віднайти сенс життя, вселяє віру в Бога. За його словами, таке спілкування дуже плідне. Адже почувши про Творця, ті, від кого відвернулася родина, школа, шукають найперше розради в храмі, самі долучаються до спільних робіт у громаді й таким чином воцерковлюються.

Душпастир окомлює духовно не тільки неповнолітніх правопорушників, а й старших. У тісній співпраці з владою бере участь в організаційних та виховних заходах (днів профілактики тощо).

У полі зору науки

Перший щогорічний номер журналу «Слово і час» Інституту літератури Національної академії наук приємно здивував прихильників творчості Віктора Гребенюка. Річ у тім, що позаторік у єпархіяльному видавництві «Ключі» під псевдонімом Брат Віктор вийшов його поетичний епос «Діяння небожителів». І хоча твір одержав третє місце на конкурсі «Європейська християнська книга – 2011» та схвальні відгуки читачів, однак ще не був предметом розгляду академічного літературознавства. Доктор філологічних наук, професор Марія Моклиця розвідує «Українська апологетика Данте» покладала початок дослідженню творчості Брата Віктора.

Ім'я Данте і його «Божественної комедії» часто звучить у контексті цього дослідження «Діянь небожителів». Науковець, зокрема, пише: «Із Данте автора книжки спорід-

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

УСТАНОВЛЕННЯ ШЛЮБУ

«І сказав чоловік: ось, це кістка від кісток моїх і плоть від плоті моєї; вона буде зватися жінкою, бо взята від чоловіка [свого]. Тому залишить чоловік батька свого і матір свою і пристане до жінки своєї; і стануть [два] однією плоттю. І були вони обоє нагі, Адам і дружина його, і не соромилися» (Бут. 2:23–25)

«І сказав чоловік...». На думку всіх кращих тлумачів, Адам, перебуваючи в глибокому таємничому сні, під час якого Бог вийняв у нього ребро для створення йому жінки, не втрачав своєї свідомості, тому і міг сказати ці слова.

«...Ось, це кістка від кісток моїх і плоть від плоті моєї...». Це звичайний біблійний вислів, що виражає ідею тісного фізичного споріднення, який, можливо, веде свій початок саме від цього первісного факту (Бут. 29:14; Суд. 9:2; 2 Цар. 5:1; 1 Пар. 11:1 та ін.).

«...Вона буде зватися жінкою, бо взята від чоловіка [свого]...». Єврейське слово «жінка» (ішша) створено від слова «чоловік» (іш) і цим відобразило в собі натяк на історію її походження.

«Тому залишить чоловік батька свого і матір свою...». Ці слова слід приписувати Самому Богу, Який освятив таїнство шлюбного союзу і дав його основоположення на майбутнє. Вміщена в цих словах думка, з одного боку, засвідчує боговстановленість шлюбу, а з іншого – проголошує два основних його закони: єдність і нерозривність, як тлумачить і саме Священне Писання (Мф. 19: 4–5; Мал. 2: 14–15; 1 Кор. 6:16; Еф. 5:31 та ін.). Відлучення від батька і матері – за словом святого Філарета (Дроздова) – приписується чоловікові тому, що чоловік, а не жінка, засновує дім і сім'ю, окремо від батьківського.

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; vyeve@ukr.net

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ПІД ОХОРОНОЮ ВСЕВИШНЬОГО

Запитання: В сучасному світі людей всюди підстерігає небезпека. Будь-кого можуть пограбувати, принизити, навіть убити... Як православному захистити себе?

Відповідає священник Андрій Ротченков

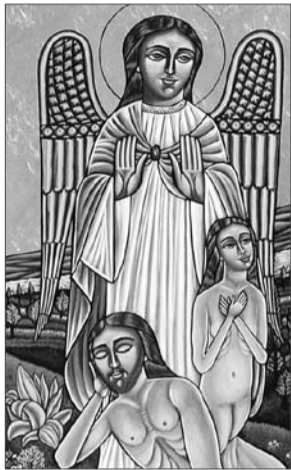
Наш головний захист – Господь Бог. Щоб бути під Його покровительством, піклуванням, потрібно жити духовним життям. Це означає молитися вранці й увечері, щонеділі й у свята відвідувати храм, читати духовні книги, якомога частіше сповідатися і причащатися. Це мінімальні вимоги церковності православного. Якщо християнин так живе, то він із Богом, а тому знаходиться під Його особливою опікою. Звісно, Господь захищає всіх. Але якщо людина відходить од Бога, від літургійного життя, то вона втрачає Боже благословення. Адже Господь, оберігаючи нашу свободу вибору, не примушує служити Собі й отримувати Його піклування.

Треба надіятися на Всевишнього, без волі Якого, як запевняє Євангеліє, і волосина не впаде з нашої голови, але й остерігатися небезпек, не спокушати Творця своєю нерозсудливістю.

Для підсилення нашої віри Бог дав нам матеріальні святини. Це натільний хрест, який не можна знімати ні за яких обставин, а також свячена вода, артос чи просфора, які ми вживаємо щоранку.

Ще прикликаємо Божу охорону молитвою при виході з дому. Святе Ігнатій (Брянчанінов) радить читати молитву: «Відрикаюся від тебе, сатано, гордині твоєї і служниці твоєї, та з'єднуюся з Тобою, Христе, в ім'я Отця і Сина і Святого Ду-

«...І пристане до жінки своєї; і стануть [два] однією плоттю». Слово «пристане» єврейськи виражено дієсловом «дабак», що означає поглинатися, асимілюватися, уподібнюватися (Втор. 10: 20; 3 Цар. 11: 2), отже, вказує не стільки на фізичний зв'язок між подружжям, скільки на духовне об'єднання їхніх інтересів, настільки тісних, що вони повинні являти собою вже не дві, а ніби одну спільну особистість. Цей тісний духовно-моральний союз подружжя, як у Святому Писанні, так і в отців Церкви, служить образом союзу Христа з Церквою (Еф. 5:30–31; Йоан Златоуст, блаж. Августин та ін.).

«І були вони обоє нагі, Адам і дружина його, і не соромилися».

До гріхопадіння перші люди не мали потреби в одязі й не були знайомі з відчуттям сорому, який вже є плодом гріха (Бут. 3:7; Рим. 6:21).

Усі духовні й фізичні сили перших людей перебували в такій прекрасній гармонії, були так урівноважені, що природний вид тілесної наготи не пробуджував у них ніяких нечистих думок і брудних побажань. Їхня фізична природа була настільки витривала і міцна, що не потребувала ніяких засобів захисту від атмосферних впливів.

Священник Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

ха. Амінь». Перед дверима добре прочитати 90-й псалом або молитву «Нехай воскресне Бог» і накласти на себе хресне знамення, також перехресити дітей, які йдуть на вулицю самі.

Якщо опинились у небезпечній ситуації, треба читати такі молитви: «Нехай воскресне Бог», або «Непереможній Воєводі» (перший кондак із акафіста Богородиці), або просто «Господи, помилуй» багато разів.

Якось я без попередження зайшов на подвір'я до знайомих. Був вечір, гроза. Про те, що собака відв'язаний, я дізнався лише коли постукав у двері будинку. Розлючений ротвейлер свердлов мене поглядом. Звісно, я злякався, але почав читати Ісусову молитву. Здивуванню господарів не було меж: як собака, якого вони самі побоювалися, не зачепив непроханого гостя?!

Молитися слід і тоді, коли на наших очах загрожують іншій людині, а мужності кинутись їй на допомогу не вистачає.

Сильна молитва до угодників, які прославились військовою майстерністю за життя: святому Юрєві Переможцю, Феодорові Стратилату, Дмитрієві Солунському... Не забуваймо і про архістратига Михаїла та нашого ангела-охоронця.

Помешкання християнина неодмінно повинно бути освячене. Благодать і ангел-охоронець, який при цьому дається оселі, береже наше життя від усякого зла.

Але ніякі засоби не допоможуть, якщо ми будемо вести гріховне життя, забуватимемо про Бога. Якщо хочемо, щоб Бог нас беріг, – бережімо чистоту серця і єднання з Господом.

ное містицизм християнина, який над усе переймається безсмертям власної душі й бажанням прислужитись утвердженню вселенської християнської Церкви. Оскільки обидва володіють єдиною зброєю – словом, то й складають свою офіру Граду Божому у формі словесного діяння».

Критик відзначила багато позитивних сторін книги, звернула увагу й на ті, котрі вважає слабшими, і закликала читачів до дискусії.

Статтю Марії Моклиці можна прочитати на сайті єпархії Pravoslavia.volyn.ua, у розділі «Передруки». А книгу «Діяння небожителів» можна придбати і через цей веб-ресурс (розділ «Книги»), і в єпархіяльній книгарні «Ключі» (Луцьк, просп. Волі, 2 – біля юнацької бібліотеки). Довідки за тел.: (0332) 29-94-01, (050) 339-73-66, (067) 570-57-57.

До автора прохання писати: bravik59@gmail.com або ж: 43025 м. Луцьк, Градний узвіз, 1, видавничий відділ «Ключі».

Донести проблему

26–27 березня директор Центру християнського виховання дітей і молоді в Луцьку священник Андрій Ротченков взяв участь у навчальному семінарі-тренінгу «Актуальні питання викладання курсів духовно-морального спрямування», що відбувся у Волинському інституті післядипломної педагогічної освіти.

Учасниками заходу були методисти районних та міських методкабінетів, які опікуються предметами «Християнська етика в українській культурі» та «Основи християнської етики», представники Волинської ради Церков.

Останніми роками ситуація з «Основами християнської етики» у школах погіршується, підкреслив о. Андрій. Відсутність методичного забезпечення та належного фінансування, зменшення кількості годин викладання – причини скорочення кількості учнів, котрі вивчають цей предмет.

Прикро, що з боку держави (недофінансування), з боку директорів навчальних закладів (нерозуміння й незацікавленість) та з боку батьків, які часто малоактивні й не відстоюють право своїх дітей на відвідування цього курсу, вивчення «Основа християнської етики» згортається, зазначив душпастир. Аби зберегти й розширити його, потрібно наполегливо стукати у двері освітан, «будити» мам і тат, зокрема з амбонів церков.

В академії

28 березня у Волинській православної богословській академії відбувся круглий стіл на тему «Святий Кирило та Мефодій – учителі слов'янські». Про це йдеться на сайті Vpba.org. У заході взяли участь ректор протоієрей Ігор Швець, секретар вченої ради протоієрей Ігор Скиба, завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Ігор Сацік, інші викладачі, студенти.

Учасники зупинились на житті рівноапостольних Кирила і Мефодія, історії створення слов'янських азбук, просвітницькій та перекладацькій діяльності святих, значенні їхньої місії для Київської Русі. На завершення виступів та дискусії присутні переглянули фільм про цих солунських братів.

Привітали католиків

31 березня єпископ Володимир-Волинський Матфей на запрошення апостольського адміністратора Луцької дієцезії Римської Католицької Церкви (РКЦ) єпископа Станіслава Широкограда побував на урочистій Месі з нагоди Воскресіння Христового за григоріанським календарем, що відбулася в соборі Апостолів Петра й Павла РКЦ обласного центру.

Цього ж дня духовенство кафедрального собору Святої Трійці – староста протоієрей Володимир Подолець і протодиякон Володимир Мельничук – на запрошення греко-католицького єкзарха Луцького єпископа Йосафата-Олега побували на святковій Літургії у соборі Різдва Пресвятої Богородиці обласного центру з нагоди канонічної візитації главою УГКЦ верховним архієпископом Києво-Галицьким Святославом.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavia.volyn.ua

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; vyeve@ukr.net

ЗАВІТАЙТЕ ДО РЕЛІГІЙНОГО МУЗЕЮ

Віднедавня музей історії Луцького братства з некрополем, що досі діяв на громадських засадах, набув статусу відділу Волинського обласного краєзнавчого музею.

Його експозиція – це не лише частина минулої історії міста, області, України. Найперше – це історія Українського Православ'я. Саме гостра потреба захисту рідної віри, звичаїв та мови об'єднала в XVII ст. у Братство наших предків – шляхтичів і простолюдників, князів і священнослужителів. За це свідомо прийняв мученицьку смерть братчик, поет Данило Братковський. «Своїм дітям наказую триматись тої віри, за яку я вмираю», – заповів перед смертю, побажавши, аби його поховали у крипті (підземній частині) братської Хрестовоздвиженської церкви.

Братчики міцно стояли в захисті Православ'я. Вони збудували свій храм, що на той час був найбільшим у місті, монастир, згодом – каплицю Іверської Божої Матері; діяли братська школа, притулок для бідних, шпиталь, друкарня.

Музей розміщено в колишньому монастирі. Експонати шести його кімнат розповідають про діяльність Братства, яке невдовзі буде відзначати чотиривіковий ювілей. Тут і розповідь про нинішнє Братство, що немало зробило для вивчення минулого, пошанування свого попередника.

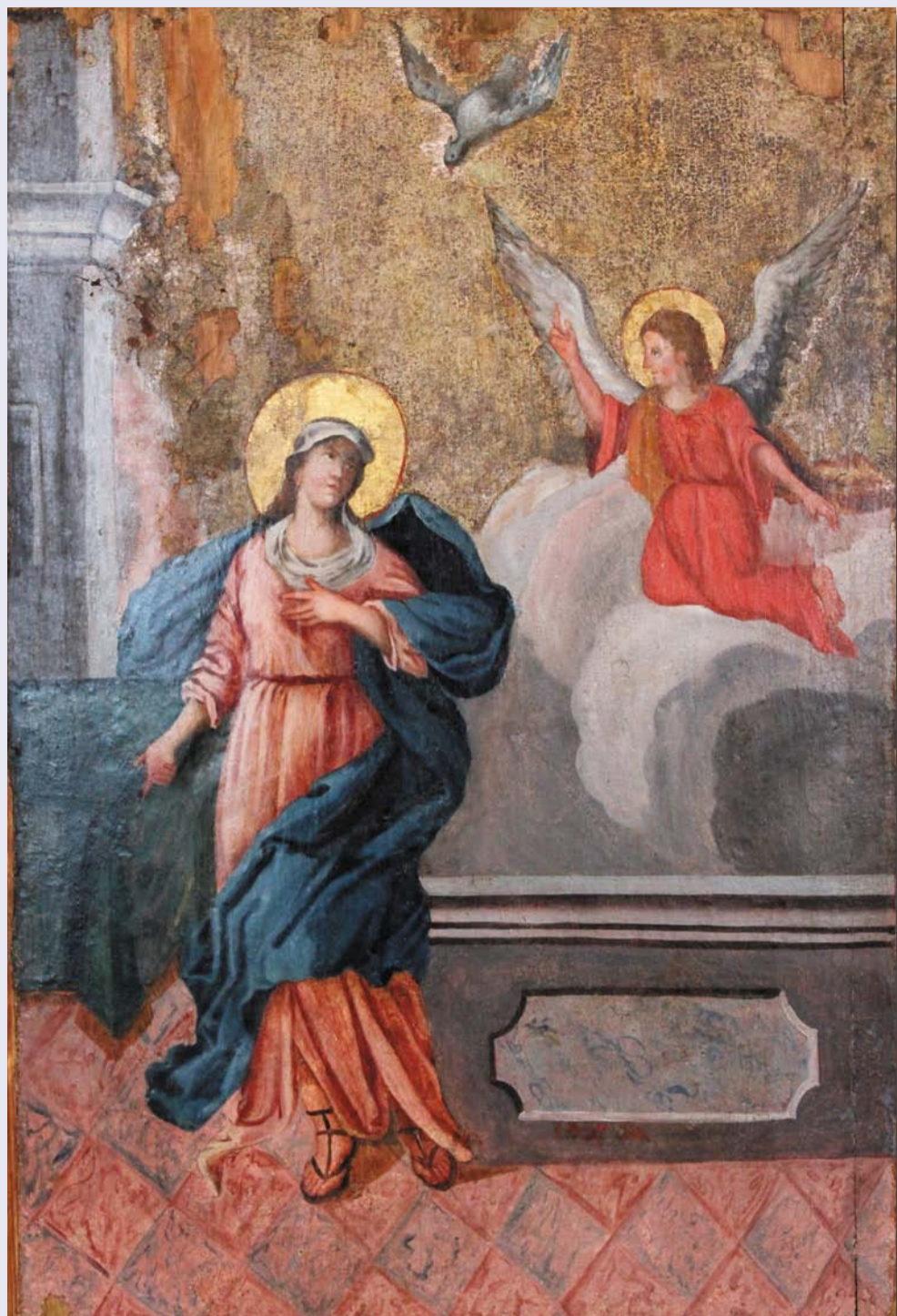
Частина експозиції – братський некрополь (усипальниця) у підземеллі Чеснохресної церкви, де в трунах під склом покояться

останки захисників віри – перших братчиків, захоронені там за їхнім заповітом 300–350 років тому.

Музей і некрополь створено в основному зусиллями і коштом голови Братства, народного депутата України І скликання Андрія Бондарчука.

Просимо всіх вірян одвідати цей музей. Просимо вчителів середніх освітніх закладів, викладачів недільних шкіл, наставників студентів, організаторів прощ сприяти тому, аби тут побувало якомога більше людей.

Музей працює з 9 до 17 год щодня, крім суботи й неділі. Адреса: Луцьк, вул. Кондзелевича, 5 (поруч із храмом Воздвиження чесного хреста, колишнім планетарієм). Для екскурсійного обслуговування попередньо по-дзвоніть за номером (0332) 72-33-71.

Благовіщення. XVIII ст. Дерево, левкас, темпера, олія, сріблення, золочення. Передано до Волинського краєзнавчого музею в 1981 році з церкви села Топилище Іваничівського району. Реставровано у 2012 році Ларисою Обухович.

Господнє втілення, передане іконографією Благовіщення, яке Церква відзначає 7 квітня, є провідною ідеєю в Християнстві. Образу Благовіщення надається чільне місце в інтер'єрі храму. Ця сцена стала чи не обов'язковим елементом іконостасів поряд із чотирма євангелістами. Найдавнішою такою іконою в нашому національному мистецтві є шедевр середньовічного малярства «Устюзьке Благовіщення» (зберігається у Третьяковській галереї Москви), яке походить із Благовіщенської церкви, що на Золотих воротах у Києві.

На волинській іконі передано розповідно-описову сцену, яка сформувалася в V ст. у Візантії, ґрунтуючись на Євангелії від апостола Луки: «Ангел, увійшовши до Неї, сказав: «Радуйся, Благодатна! Господь з Тобою, благословенна Ти в жонах... Ось зачнеш в утробі і народиш Сина, і наречеш ім'я Йому Ісус...». Марія ж сказала ангелу: «Як же станеться це, коли Я мужа не знаю?» (Лк. 1:28, 31, 34). На іконі бачимо постать Марії, яка жестами рук висловлює розгубленість і непевність. Архангел Гавриїл у відповідь вказує на голуба – посланця Всевишнього: «Дух Святий зійде на Тебе і сила Всевишнього отінить Тебе. Тому і народжене наречеться Сином Божим» (Лк. 1:35). Паралельно формувалася інший тип зображення, який базувався на т. зв. протоєвангелії від Якова і мав побутово-мальовничий характер: Марію показано біля криниці, як черпає воду, або пряде пурпурову тканину.

З XII ст. обидва типи зображень поєднуються. Як у східному, так і в західному мистецтві тема Благовіщення займає одне з центральних місць, є об'єктом багатьох

стильових та богословсько-філософських інтерпретацій.

Ікону із Топилища створено з допомогою форм і пластичних засобів, характерних для бароко. Вони передають найсуттєвіше – внутрішній зміст зображеної події. Потяг до європейського мистецтва в Україні був закономірний. Змінювалась епоха, набирала глибшого змісту духовні цінності. Художники почали використовувати широкую гаму психологічних нюансів, емоційніше передавати красу навколишнього світу.

Сильніша позиція в нашій іконі належить рисунку. Він наповнює динамікою рухливі постаті. Колір досить умовний. Автор ікони неоганно володіє передачею пропорцій тіла та складок одягу, композицією. Діва Марія, архангел Гавриїл, Святий Дух у вигляді голуба своїм розміщенням утворюють трикутник, який тримає їх у нерозривному спілкуванні. Інтер'єр, у якому відбувається дія, і хмари передано досить умовно. Тло за традицією українських ікон покрито сріблом (унаслідок поганого зберігання срібне покриття втрачено), а довкола голів Марії та Гавриїла світяться золотом німби. Отже, цей образ поєднав східну й західну християнські мистецькі традиції. Це явище було притаманне волинській культурі впродовж віків.

Споглядаючи на образ, ще раз згадаймо, що Пречиста Діва, будучи людиною, стала житлом для вселення Божественного Слова. Вона вивела рід людський з історичного глухого кута, зі вселенської духовної кризи. Божа Матір є початком людського обожнення, що робить людину вмістилищем Пресвятої Трійці. Через Непорочну Діву здійснюється задум Божий про спасіння людства.

Лариса ОБУХОВИЧ,
художник-реставратор Волинського
краєзнавчого музею

БЛАГОДІЙНІСТЬ

НАСТЯ ПОТРЕБУЄ НЕГАЙНОЇ ДОПОМОГИ!

Дівчинці лише рік, а її життя під загрозою. Волинчанка Анастасія Гись потребує термінової операції за кордоном. У неї рідкісна хвороба – незидіобластоз. З таким діагнозом в Україні зареєстровано лише дві дитини. Це надзвичайно низький рівень глюкози в крові. Українські лікарі врятувати дівчинку не в змозі. Якщо Настю вчасно не прооперувати, вона може залишитися інвалідом або померти.

Настя навіть не сидить. Лжати може лише на спині, повернутися самотужки немає сили. Пересуватися по квартирі може тільки ходунками. Маленька не реагує на іграшки, її єдина забавка – упаковка з-під крупи, бо шелестить.

– У нас постійні масажі, – розповідає мама. – Недавно, після року, вона почала щось руками брати. Не ходить, не стоїть, не повзає, не перевертається.

Прояви хвороби помітили ще в пологовому. Наступного дня дівчинка відмовилася від грудей. Далі – реанімація, обласна дитяча лікарня і київський «Охматдит». Перший діагноз поставили неправильний, а отже, і лікування було хибним. Дитина сильно схудла. Документи надіслали в Москву. Там і запідозрили незидіобластоз. А остаточний висновок надійшов із Англії після аналізу ДНК.

Мама каже, що підшлункова залоза виділяє дуже багато інсуліну, тому спалює глюкозу. Через те Настю часто годують калорійною їжею, дають солодке. Їсти треба кожні дві години. А вночі п'є глюкозу, щоб судом не було. Та бувають дні, що вона відключається, нею починає кидати, маля ні на що не реагує, задихається сильно.

У Великобританії дослідили і кров батьків. З'ясувалося: у захворювання генетичне походження. Переносник мутації – батько, але сам він про це нічого не знав, як і про її причини.

Настя потребує термінової операції, наголює обласний дитячий ендокринолог Тетяна Черниш:

– Якщо не надати допомоги цій хворій, у неї буде важка гіпоглікемія, тобто низький цукор у крові. Він падає до критичних рівнів. Це може призвести до коми і в результаті до смерті. Тому потрібна операція за кордоном.

Оперувати дитину мають у Данії. Там існує методика, яка дозволяє видалити лише шкідливі клітини підшлункової. В інших країнах орган вирізають майже повністю. Тамтешнє обстеження та операція коштують 40 тисяч євро. Без урахування дороги. Кажуть, перебування затягнеться на півтора місяця. Лікарня

утримуватиме лише дитину, матері самій доведеться шукати житло й утримувати там себе.

– Лікарі говорять, що дитинка, як на 6-7 місяців, – бідкається бабуся Надія Четвержук. – Такий розвиток у неї зараз. Шкода дитини. Якщо глюкози вчасно не дати, то в неї такі сильні судоми, що вона синіє вся, відключається. Дуже просимо допомогти, хто чим може. Нам важко.

Упаковки ампул глюкози за 23 гривні вистає на три дні. По 207 гривень на тиждень – баночка смужок для аналізу на глюкометрі. Плюс півтори тисячі за найм житла. Самотужки зібрати необхідну суму сім'ї не під силу. Тож просять відгукнутися всіх, аби врятувати життя маленької Насті. Вона теж повинна бавитися на вулиці, мати друзів і бути повноцінною людиною.

Кошти переказувати: р/р 2924482509100, МФО 305299, ОКПО 14360570, у Волинському регіональному відділенні Приватбанк. Для поповнення карткового рахунку Віти Василівни Гись (Четвержук): 4627081229129130.

Андрій ГНАТЮК
Світлина автора

— БАРТО ЗНАТИ —

НАРЕШТІ ДОЧЕКАЛИСЬ

15 березня вперше на каналі «Нова Волинь» вийшла передача «Що каже священник». Це – спільний проект єпархіальної телестудії «Собор» (головний редактор Андрій Гнатюк) і Волинської обласної державної телерадіокомпанії (генеральний директор Ольга Куліш).

Насамперед глядачі почули благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, який наголосив на потребі телевізійної евангелізації.

Оскільки передача вийшла перед початком Великого посту, то, відповідно, йому і була присвячена. Звісно, за 25 хвилин гість студії – декан монастирів єпархії ігумен Константин (Марченко) – не міг розповісти про піст геть-усе. Однак багато хто довідався чимало корисного.

Мова душпастиря ілюструвалась окремо знятими сюжетами. Разом з тим, із рухомого рядка глядачі ознайомилися з деякими церковними новинами.

Досі життя Волинської єпархії Київського Патріархату висвітлювалось на телебаченні принагідно. Постійної передачі явно не вистачало. Тож нарешті крига починає скресати. Попервах «Що каже священник» виходитиме раз на місяць.

Віктор ГРЕБЕНЮК

— ХУДОЖНЄ СЛОВО —

СЕСТРИЦЯ ГАЛЯ

(За Борисом Грінченком)

Було Галі дванадцять літ, коли померла її мати. Крім Галі, зосталося ще двоє менших – Одарка та Василько. Плакали діти за матір'ю, плакав і батько. Але, доньки, плакати, то плакати, а там треба і перестати. Вже Бог так дав, що люди живуть і вмирають. Коли ж хто вмире, то наш обов'язок гідно його поховати, щиро помолитися, щоби Господь прийняв його до Себе, а потім споминати його в наших бесідах і молитвах. А дальше – живим треба про себе дбати – та й ще розумно дбати. Так і тут воно було.

Ранок вже був, як прокинувся малий Василько, сів, оглянувся і почав: – Де мама? Я мами хочу.

Прокинулася також Галя та Одарка.

– Не плач, – каже батько, – мама прийде...

– Ні, ні, – почав знов хлопець, – мама не прийде... Я хочу мами...

Вже й Одарка почала плакати і батько не знав, як дітей зацитькати. Але знала Галя. Вона обійняла братчика й сестричку і притулила їх до себе та почала тихенько шепотіти їм щось до вуха. Лише дещо чув батько з того шепоту.

– Не плач, я каші зварю... Будь тихо, я ляльок наробию... Я вам «котка» заспіваю...

– А ти не вмієш, – каже хлопець.

– Вмію, вмію, добре вмію! – і почала «котка» співати, того «котка», що ще недавно співала їм мама. Діти слухали, втихомирювались, а там заспокоїлися цілком.

– Я вставати хочу! – каже Василько. І почала Галя взувати його в чоботи. Незручно взувала, бо де їй ще до того, але взула. А там вбрала й Одарку. Намучилася Галя, доки вмила Василька, бо він не любить вмиватися, але таки вмила.

– Тату, ми хочемо їсти, – почали діти. Батько дістав з полиці хліба, але Василько не хотів брати.

– Я каші хочу! – і почав плакати. Тут знов Галя почала йому щось тихо казати, і він затих. Вже то жіноча вдача така, що знає, як дітей зацитькувати. А як зацитькала, то дала обом по скибочці

хліба, посолонила і діти почали їсти. В хаті було ще холодно, Галя знайшла якусь одежину і позагортала дітей – що вже й батькові це подобалося. Треба було щось варити, і батько приніс дров та розпалив у печі. А дальше знайшов круп і хотів сипати в горнець, як Галя почала:

– Тату, я сама зробию... Я знаю...

Батько глянув на Галя та:

– Куди тобі! Ти ще мала!

– Я хоч мала, а знаю! Я навчуся, а тепер як-небудь... Мама нема... – і ясні сльози виступили в діточих очах, але вона не заплакала. Почала Галя поратися коло горшків так, що й батькові дивно стало. Вона сама ще дитина. Та як придивився, то й каже собі: «Господиня з неї буде!» – і вийшов з хати. І менші діти, мабуть, дивувалися. Ще недавно вона з ними бавилася, а тепер вона їх одягає, годує, варить – зовсім, як мама.

Підбіг до Галі Василько, обняв її та: – Ти, Галя, зварись мені каші?

– Зварю, зварю! – і погладила хлопця по голові.

– Ти погладь мене так, як мама мене гладили.

І Галя погладила ще раз – точно так, як гладила мама. Підійшла й Одарка, і їй треба було погладити.

Пройшло трошки часу, як каша була готова і діти їли, немов забувши на хвилю за своє горе. Лише батько не їв нічого – йому не хотілося їсти.

Вже по обіді підійшов Василько до батька, взяв його за руку і каже: – Тату!.. Тату!..

– Що, дитино?

– Чи тепер Галя буде нам мамою?

– Буде, буде! – відповів батько і сльози залили йому очі. І дивно йому було, що які то поважні думки бувають в малих дітей, коли приходиться їм лихо переживати.

– Вона нам вже їсти зварила...

– Еге, еге! – потакнув батько. – Вона вам буде їсти варити, вона все вам зробіть.

– Так, як мама?

– Так, синку!

Прийшла вечеря – перша вечеря без матері. А по вечері... – Галя, роззуй мене... Галя, роздягни мене... Галя, понакривай нас...

Як же Галя їх понакривала, тоді: – Галя, розкажи нам казку так, як мама казали...

– Про трьох сестер і калинову сопліку, – дала Одарка.

І почала Галя, схилившись над дітьми:

– Жив собі дід і баба і було в них три дочки, а найменша Галя...

– Так, як ти! – перехоплює хлопець.

– Еге, так! От пішли вони до ліса по ягоди. Старші сестри рвуть і їдять, а Галя в горщик збирає, щоби татові й мамі додому принести.

– Так, як ти, – каже хлопець... Ще дальше Галя оповідає, а дітям очі стулюються більше і більше, і тихий сон їх оповиває. Заснули діти і старий батько заснув. Тільки Галя ще не спить – вона ж мама для цих дітей, вона господиня в хаті. Так вона не думає, але вона вже так робить.

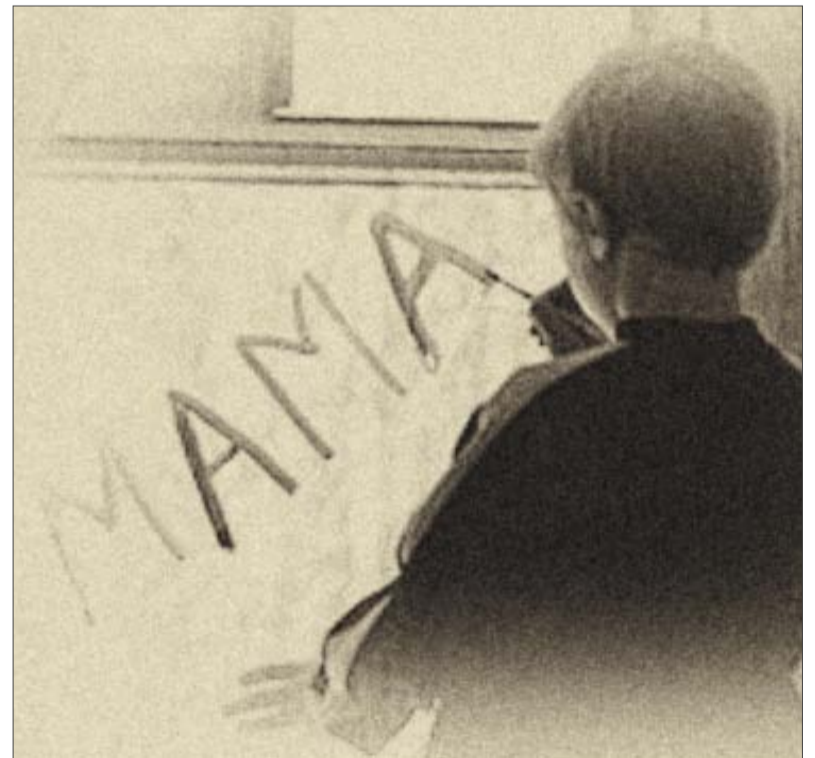
Вона так мусить робити.

Але вона ще не молилася, отже стає на коліна перед образами і починає молитися поважно і щиро. Зговорила «Отче наш», «Богородице Діво», а тоді почала молитися так, як діточе серце їй казало: – Господи Боже! Візьми мою маму до Себе, щоби там було їй добре і щоби вона нас споминала. А мені поможи, Господи, щоби я навчилася робити, що треба, і щоби я була замість мами братикові й сестриці...

Як же скінчила молитву, то вдарила три поклони, а тоді підійшла до бра-

тика й сестрички, покривала їх ще раз, а там вже і сама коло них притулилася. За хвилину всі спали, тільки ангел-хоронитель дивився на Галя і дивувався, що який в тім діточім тілі великий розум; яка щира душа в тої дочки, що сама ще з диточого віку не виросла. І поблагословивши її своєю ангельською рукою, він сказав: «Молитва її була дорожча, ніж дорогі перли, і миліша, ніж найкращі квіти. А праця її минулого дня дорожча над усе. Перед сходом сонця я занесу все те перед Божий Престіл і розкажу її матері, яку добру дочку вона на своє місце полишила. Господне благословення буде з отсею дитиною ціле її життя».

Ось такою розумною та щирою дівчиною була Галя. При ній повиростали її брат і сестра, і батько не міг натішитися своєю дочкою. А що вже люди – так тії не могли нахвалитися, яка то Галя розумна, і щира, і добра. Усі дуже її любили і поважали.

— ТОЧКА ЗОРУ —

За десятину кидають батьківщину

Порівнювати церковну десятину із державними податками не варто, та все ж одна і друга субстанція покликана забезпечувати одну і ту ж мету – підтримати матеріально тих, хто цього потребує. І, як правило, мова йде про людей та проекти, на які вони самостійно не спроможні заробити коштів.

Божу десятину віряни віддають за сумлінням і велінням серця, а ось державні податки офіційно узаконені й порушення при їх сплаті несе за собою адміністративну та кримінальну відповідальність. Усі прекрасно розуміють, що державну казну наповнювати треба кожному в міру власних можливостей.

У нашій державі вже давно точаться розмови про податок на розкіш, але, на жаль, далі розмов справа не йде. А ось деякі європейські держави впритуп підійшли до реалізації цього за-

думу в офіційних законах. Яскравим прикладом стала Франція, яка планувала знімати з місцевих багатіїв податок у 75 відсотків, якщо річний дохід перевищує 1,3 мільйона євро. На тривожний сигнал про «спустошення власних гаманців» відреагували багатії, і один із них – відомий кіноактор Жерар Депардьє. Взагалі ми вважаємо артистів людьми духовними, і такі радикальні дії з їхнього боку сприймаємо дуже болісно. Адже рідна країна, яка дала актору знання, освіти, досвід, і Бог, який щедро нагородив лицедія талантом, сподівалися на таку ж взаємну любов і повагу. І якщо чоловік міг долучитися власною копійкою до підтримки державної програми, то матеріальні цінності автоматично набули б статусу духовного. Проте такого не сталося. Мсьє Жерар вирішив по-своєму.

– Я віддаю вам свій паспорт і номер соціального страхування, яким ніколи не користував-

ся. У нас більше немає спільної батьківщини. Я – справжній європеєць, громадянин світу, як мене завжди вчив мій батько, – заявив Депардьє і покинув рідну країну. Спочатку йому сподобалась Бельгія, потім – Росія. Президент Володимир Путін навіть вручив актору паспорт громадянина – і ще одним росіянином стало більше. Що вплинуло на вибір країни для подальшого проживання відомого артиста? Звичайно ж, «м'якші» податки, тобто гроші, які так стало шкода віддавати бідним людям...

Як тут не згадати грішника Закхея із міста Єрихона, який, зрозумівши істинність життя і прийнявши у своїй оселі Ісуса, сказав: «Господи, половину добра мого я віддам убогим, і, якщо кого скривдив чим, поверну вчетверо». Творець промовив: «Нині прийшло спасіння дому цьому...» (Лк. 19:8, 9).

Дім, що іменується Францією, має нині вель-

ми багато проблем в економіці, а найбільше – у формуванні духовності суспільства. Свого часу, як визнають експерти, тут було упущено ряд дуже важливих моментів у вихованні молоді. З добрими зернами посіяно кукіль...

Тепер ми бачимо у вітчизняній рекламі обличчя відомого французького актора, який переконує нас взяти кредити у відомих банків. Що таке кредити у нинішній час, ми прекрасно розуміємо, як і те, хто є поручником фінансової установи. Сподіваємось лише на те, що податки із оплаченої реклами банку мсьє (чи то пак, уже гаспадин) Жерар сплатив сповна і вони повернулися до людей через соціальні джерела. Чи, можливо, актор отримав плату готівкою у конверті, бо він, як-не-як, «справжній європеєць, громадянин світу»?

Віталій КЛИМЧУК

ХРИСТИЯНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Для багатьох слово «націоналізм» – страшне; інші ж навпаки – з честю йменують себе націоналістами. Це тому, що слово багатозначне: 1) ідеологія й політика, яка проповідує зверхність національних інтересів над загальнолюдськими, шанування однієї нації за рахунок пригнічення іншої, розпалює національну ворожнечу; 2) рух, спрямований на боротьбу за незалежність нації, народу проти іноземних гнобителів; 3) рух за збереження і розвиток національних традицій, культури, мови, літератури, мистецтва і т. ін.; патріотизм («Великий тлумачний словник сучасної української мови»). Зрозуміло, що ми всі проти націоналізму в першому значенні, але за – у другому й третьому.

Як поєднується націоналізм із Християнством? Як поєднується любов до земної Батьківщини – у нашому випадку до України – із любов'ю до Вітчизни небесної? Про це пише Іван Ільїн, відомий діяч білої еміграції, шанований нині в середовищі російських православних, у книзі «Аксіоми релігійного досвіду».

Національне почуття не тільки не протирічить Християнству, але отримує від нього свій вищий смисл і основу, оскільки воно створює єднання людей у **дусі й любові** та прикріплює серця до вищого на землі – до дарів **Святого Духа**, що даруються кожному народові й по-своєму втілюються кожним із них в історії та в культурній творчості. Ось чому християнська культура здійснюється на землі саме як національна культура і націоналізм підлягає не осудові, а радісному й творчому сприйняттю... І в кожного народу **особлива, національно зароджена, національно виношена й національно вистраждана культура**... І це добре. Це прекрасно. І ніколи не було осуджено в Писанні. Різне дерево, води й хмари. «Інша слава сонця, інша слава місяця, інша зірок; і зірка від зірки різниться у славі» (1 Кор. 15:41). Думка погасити це різноманіття хвалить, скасувати це багатство саду Божого, звести все до мертвого одноманітного штампю, до «уніформи», до рівності піску, до байдужості після вже просяялого у світі розрізнення могла би зародитися тільки у хворій душі, від злостивої, заздрисної судоми... така плоска і низькопробна, протикультурна і всеруйнівна ідея була би сущим проявом безбожжя. Почерпнути її з Християнства, з Євангелія, в Православ'ї – було б зовсім неможливо...

І ось націоналізм є впевнене й жагуче почуття, правильне по суті й дорожнечинне з творчого погляду:

- що **мій народ одержав дари Духа Святого;**
- що **він сприйняв їх своїм інстинктивним почуванням і творчо втілює їх по-своєму;**
- що **внаслідок цього сила його щедра і покликана надалі до великих, творчо-культурних звершень;**

Християнські хрести різних часів і народів
Ілюстрація Арсена ГРЕБЕНЮКА

– що тому народові своєму належить культурна «самотужність» як запорука величчя і **незалежності національно-державного буття.**

І в цьому почутті, правильному й глибокому, християнин осудові не підлягає. Це почуття осягає всю його душу й запліднює його культуру.

Національне почуття є **любов** до історично-духовного образу й до творчого акту свого народу. Націоналізм є **віра** в богоблагодатну силу свого народу і тому – в його покликання. Націоналізм є **воля** до його творчого розквіту в дарах Святого Духа. Націоналізм **споглядає** свій народ перед лицем Божим, споглядає його душу, його таланти, його недоліки, його історичну проблематику, його небезпеки і його спокуси. Націоналізм є система **вчинків**, що випливають із цієї любові, з цієї віри, із цієї волі й цього споглядання.

Ось чому істинний націоналізм є не темна, антихристиянська пристрасть, а **духовний огонь**, що підносить людину до жертвовного служіння, а народ до духовного розквіту. Християнський націоналізм є **захват** від споглядання свого народу в плані

Божому, в дарах Його благодаті, в путях Його Царства. Це **подяка** Богу за ці дари; але це й **скорбота** за свій народ, якщо народ не на висоті цих дарів. У національному почутті – джерело **духовної гідності**, а через це – і своєї, особистої. В ньому джерело єднання, бо нема глибшого й міцнішого єднання, як у дусі й перед лицем Божим...

Націоналізм навчає і **смирнення** – у спогляданні слабкостей і катастроф свого народу. Націоналізм відкриває людині очі й на національну своєрідність **інших** народів; він навчає не зневажати

інші народи, а шанувати їхні духовні досягнення і їхнє національне почуття: бо й вони причетні до дарів Божих, і вони втілюють їх по-своєму.

Так осмислений націоналізм навчає людину, що **безнаціональність** є духовна безгрунтовність і безплідність; що **інтернаціоналізм** є духовна хвороба і джерело спокус; і що **над-націоналізм** доступний тільки справжньому націоналістові. Бо створити дещо, прекрасне для **всіх народів**, може тільки той, хто утвердився у творчому акті **свого** народу...

Дарма говорити, нібито націоналіст «ненавидить і зневажає інші народи». Ненависть і зневага зовсім не становлять сутності націоналізму; вони можуть приєднатися до всього, якщо душа людини зла і заздрисна. Правда, є націоналісти, що віддаються цим почуттям. Але спотворити можна **все** і зловжити можна всім...

При правильному розумінні націоналізму **релігійне почуття і національне почуття** не відриваються одне від одного і не протистоять одне одному, а зливаються й утворюють певну життєву творчу єдність, із якої і в лоні якої виростає національна культура...

Християнський націоналізм вимірює життя свого народу і достоїнство свого народу релігійним мірилом: ідеєю Бога і Христа, Сина Божого. Саме цей вимір навчає християнського націоналіста безумовної відданості й безумовної вірності; і він же навчає його наднаціонального споглядання людської вселенної та всесвітнього братства людей. Істинна вселенська не тільки не заперечує націоналізму, а й виростає з нього і зміцнює його, так що істинний націоналіст може вступити до вселенського братства як живий представник свого народу і його національного духу...

Такими є основи християнського націоналізму.

Іван ІЛЬІН

Переклад з російської Віктора ГРЕБЕНЮКА

СЛЬОЗИ Й КАЯТТЯ

Одного мого знайомого священика запитали: «Що таке піст?». Він, на якусь мить задумавшись, несподівано для самого себе (як пізніше з'ясувалося) відповів: «Любов». Ця нібито парадоксальна відповідь насправді розкриває саму суть посту, і не тільки його. Адже чи можна без щирої любові будь-що зробити і виконати так, як слід? Скоріше за все, що ні. Очевидно, вищенаведена відповідь такою ж мірою стосується й нашого каяття. Бо часто запитують: «Чому після таїнства Сповіді люди знову повторюють свої гріхи так, ніби нічого не трапилось?». Ніби це таїнство не має ніякої сили чи впливу на людську гріховність, на людську душу. Адже справді – чому?

Один немолодий панотець якось поділився зі мною, що за всю душпастирську діяльність на Сповіді у нього плакало стільки людей, що їх можна перерахувати на пальцях однієї руки. Після таких сповідей виникало відчуття, що ці люди дійсно, по-справжньому покаються і більше повторювати подібні гріхи, мабуть, не будуть. І тільки одного разу під час сповіді жінки він і сам з нею заплакав. Промовила декілька фраз – і вже не могла стримати сліз. «І раптом, – каже отець, – я теж заплакав, сам не знаючи чому». Цей спільний плач об'єднав на духовному рівні священика та каянницю. Вони ніби стали однією душею і відчували та переживали одне й те саме почуття, яке важко було однозначно виразити та передати словами. Це була водночас і любов до Спасителя, до усіх людей, щире каяття і жаль за свою гріховність та гріховність інших, щире бажання виправитись і більше уже не образити своїми гріхами Господа, Котрий постраждав і вмер за наші гріхи на хресті, щоб усім відкрити ворота до раю.

У Святому Письмі згадується, як плакав Спаситель за Єрусалимом, передбачаючи страш-

ну долю, що чекала на це місто через тридцять сім років. Або як Він заплакав, дізнавшись про смерть Лазаря, брата Марфи та Марії. Обидва рази ці сльози були виявом щирої любові. Можна також пригадати, як гірко заплакав ап. Петро, коли тричі відрікся від Господа до того як заспівав півень. То були сльози щирого розкаяння та щирої любові. У Старому Заповіті теж згадується, як цар Єзекія, коли дізнався від пророка Ісаї, що незабаром помре, то відвернувся до стіни та заплакав. Видно, він щиро тоді покався у своїх гріхах, бо після цього Бог продовжив його життя ще на п'ятнадцять років.

Після проповіді ап. Петра в день П'ятдесятниці три тисячі юдеїв, як написано в Діяннях апостолів, розчулились і запитали, що їм робити. У відповідь сказав Петро: «Покайтеся, і хай охреститься кожен із вас в ім'я Ісуса Христа для відпущення гріхів; і прийме дар Святого Духа...» (Діян. 2:38).

Отже, важливою передумовою нашого щирого, а значить і справжнього каяття є сердечне розчулення, сердечний жаль і сердечна любов. Зі сльозами чи без них, але без щирості каяття є поверховим, зовнішнім, формальним, таким, що не торкається людської першо-

основи – нашого серця, воно ніби тільки ковзає по поверхні холодного та не зовсім самокритичного розуму. Тому така сповідь часто не є достатньо дієвою для нашого спасіння, не приводить до зміни мислення, не приносить плодів покаяння, тобто звільнення від гріховності у словах, думках і поведінці. А з іншої сторони – як можна отримати прощення в тому, в чому ми щиро не каємось, за чим щиро не жалкуємо?

Згадаймо притчу Ісуса Христа про сіяча. У ній Він говорив, що тільки добре і щире сер-

це приносить у терпінні плід стократний...

Страсної п'ятниці один священик вийшов на проповідь до плащаниці Ісуса Христа – і не міг сказати жодного слова. Він тільки стояв, і сльози текли по його обличчю. Думаю, що це була найкраща проповідь за всі роки його служіння. Хоча уста мовчали, зате серце говорило, і говорило вельми промовисто. Та й так усе було ясно і зрозуміло... Без будь-яких слів...

Священик Леонтій ТОЦЬКИЙ

ОФІЦІЙНО

Священника Андрія Хромьяка призначено настоятелем парафії Святого Йоана Хрестителя в с. Жабка Ківерецького дек. (указ № 12 від 18 лютого 2013 р.).

Ігумена Константина (Марченка) призначено настоятелем каплиці Ікони «Неопалима купина» в Луцьку (№ 13 від 1 березня 2013 р.).

Протоієрея Євгена Шевчука звільнено від тимчасового виконання обов'язків настоятеля парафії Вознесіння Господнього в Устилузі Володимирського райдека. (№ 13/а від 1 березня 2013 р.).

Священника Юрія Здебського відраховано з клі-

ру собору Різдва Христового у Володимирі та призначено настоятелем парафії Вознесіння Господнього в Устилузі Володимирського райдека. (№ 14, 15 від 1 березня 2013 р.).

Священника Андрія Судніка зараховано в клір собору Великомученика Юрія Переможця у Володимирі (№ 16 від 5 березня 2013 р.).

Протоієрея Івана Бониса призначено настоятелем парафії Успіння Божої Матері в с. Городище і Благовіщення Пресвятої Богородиці в с. Гредьки Ковельського райдека. (№ 19 від 26 березня 2013 р.).

Священника Василя Лозовицького призначено деканом храму Всіх волинських святих Волинської православної богословської академії (№ 20 від 27 березня 2013 р.).

Деканам єпархії дано благословення отримувати свічки для парафій виключно з єпархіального свічкового заводу. Придбання свічок іншого виробництва дозволяється лише після сертифікації їх духовною консисторією (№ 21 від 28 березня 2013 р.).

ВІТАННЯ

Храмам великомученика Юрія Переможця: у Володимирі (настоятель протоієрей Євген Шевчук) – 105 років, а в **Сенкевичівці** Горохівського дек. (протоієрей Богдан Яким) – 20 років від освяти;

храмам святителя Миколая Чудотворця: у с. Колодежі Горохівського дек. (протоієрей Іван Гіжицький) – 20 років від освячення місця під будівництво, а в с. Стара Лішня Ново-

линського дек. (священик Роман Скірак) – 240 років від освяти;

диякону Вікторові Грицаю, клірикові нижнього, Преображенського храму кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку, 20 квітня – 5 років дияконського служіння;

ієромонаху Арсенієві (Качану), насельникові Замкового монастиря Архангелів у Луцьку, 4 травня – 5 років священничого служіння;

протоієрею Ігореві Швецю, ректорові Волинської православної богословської академії, настоятелю парафії Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку, 5 травня – 30 років священничого служіння;

протоієрею Василю Корецькому, настоятелю парафії Великомучениці Параскеви-П'ятниці в с. Миятин Іваничівського дек., 13 травня – 40 років;

протоієрею Василеві Мавдрику, настоятелю парафії Казанської ікони Божої Матері в с. Бубнів Володимирського райдека, 24 травня – 15 років священничого служіння.

Щиросердечно вітаємо, боголюб'язні отці та парафіяни, з ювілеями. Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благі літа!

ЧЕРНЕЧА АПТЕЧКА

Поради за книгою «Повна енциклопедія православної монастирської медицини» базують на методах лікування, що здавна побутують в обителях. Усі рецепти – досвід ченців-лікарів – вельми прості й звичні. Однак закликаємо не займатися самолікуванням, адже будь-який дар природи по-різному діє на кожен організм. Перш ніж приймати той чи інший засіб, проконсультуйтеся з лікарем.

Ось чудові лікувальні засоби для нігтів, які відшаровуються, ламаються. Їх основа – червоне вино – не тільки живить і зволожує нігті, але й стимулює їхній ріст.

Необхідно: чверть склянки вина, 3 столові ложки ягід обліпихи або 2 чайні ложки обліпихової олії.

Спосіб застосування. Подрібніть ягоди і змішайте з вином. Щільно закрийте кришкою і поставте настоюватися на 4–5 днів у темне прохолодне місце.

Спосіб застосування. Ватним тампоном наносьте готовий лікувальний склад на нігті. Не змивайте і не витирайте його 40–45 хв. Проводьте цю процедуру раз на день протягом двох тижнів.

Ефективним засобом проти розшарування нігтів є винні ванночки. Вони не тільки зміцнюють нігті, живлять їх необхідними для росту речовинами, але й допомагають позбутися грибка.

Необхідно: півсклянки білого вина, 5 столових ложок яблучного оцту, 4 столові ложки соняшникової олії.

Спосіб застосування. Усі складники ретельно розмішайте, поки не отримаєте однорідну масу.

Спосіб застосування. Ванночки робіть по 10–15 хв через день протягом 10 днів. Після того зробіть перерву і повторіть курс.

Дуже корисні ванночки з червоного вина

і різноманітних трав, які допоможуть вам зміцнити нігті, запобігти їх розшаруванню.

Необхідно: 1 столову ложку польового хвоща, 1 склянку окропу, 1 столову ложку вина.

Спосіб застосування. Заваріть окропом хвощ, дайте настоятися 10 хв. Настій процідіть, додайте вина.

Спосіб застосування. Опустіть руки у ванночку і тримайте 10–15 хв. Робити її не рідше 3 разів на тиждень.

Сольова ванночка для нігтів

Необхідно: 20 мл вина, 1 столову ложку солі.

Спосіб приготування. Компоненти розмішуйте і підігрійте.

Спосіб застосування. На 15 хв опустіть пальці у ванночку. Після процедури злегка обсушіть рушником і обробіть кремом для рук. Цю ванночку досить робити 1 раз на тиждень.

Підготував Андрій ГНАТЮК

ПАЛОМНИЦТВА

27 квітня, 22 травня – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися: на першу поїздку – до 26 квітня, на другу – до 21 травня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 90 грн.

25 травня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей). Зголошуватися до 23 травня. Виїзд 24 травня о 23.30. Повернення 25 травня о 23.30. Вартість поїздки 250 грн.

26 травня – до святинь Львова. Зголошуватися до 25 травня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 170 грн.

11 травня – до святинь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Зголошуватися до 10 травня. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 70 грн.

18 травня – до почаївських святинь: Почаївська лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монахе кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися до 17 травня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 80 грн.

19 травня – до Маняви (Івано-Франківська обл.): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Зголошуватися до 17 травня. Виїзд – 18 травня о 23.30. Повернення – 19 травня о 23.30. Вартість поїздки 220 грн.

1–8 червня – до святинь Санкт-Петербурга (Росія). Зголошуватися до 20 травня.

25 червня – 7 липня, 1–13, 8–20, 15–27 липня, 22 липня – 3 серпня, 29 липня – 10 серпня, 5–17, 12–24 серпня, 20 серпня – 1 вересня, 26 серпня – 7 вересня – до святинь Криму: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальйон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаський скит, Інкерманський монастир), Сімферополь (архієрейська Літургія в кафедральному соборі Рівноапостольних Володимира й Ольги, Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор – мощі Луки, каплиця (тантина) Єлени й Константина), Топловський монастир. Зголошуватися за 40 днів до виїзду. Доїзд залізницею (!). Вартість поїздки: 1500 грн – проживання у приватному секторі, 1700 – на квартирах; із дітей дошкільного віку – 1000 грн.

2–9 вересня (7 ночей) – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Паломництво очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Зголошуватися до 1 червня.

Виїзд на всі прощі (окрім до Криму) – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Осанна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

<p>СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ</p> <p>ЧИТАЙТЕ</p> <p>Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошті (виходить раз на місяць). Звертатися: (0332) 72-21-82, hazeta.yuev@gmail.com</p> <p>Різноразмірна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).</p>	<p>Розпорядок роботи: будні – 9–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.</p> <p>Звертатися: (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net</p> <p>ДИВІТЬСЯ</p> <p>Відеоканал в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni</p> <p>Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць – слідкуйте за телепрограмою). Звертатися: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com</p>	<p>СЛУХАЙТЕ</p> <p>Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).</p> <p>Звертатися: (095) 126-40-77, blaha@ukr.net</p> <p>ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ</p> <p>Сайт Pravoslavia.volyn.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.</p>
--	--	--

ВОЛИНСЬКІ За єдину Помісну Українську Православну Церкву!
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

Свідчення про державну реєстрацію: ВП № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 1992. Наклад 3500 пр. Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛИМЧУК (в. о. головного редактора), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Валерія ЛЕСЮК, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦЦАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилайте на нього обов'язково. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією
Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – info@sluzhba@ukr.net
Сайт Pravoslavia.volyn.ua – info@pravoslavia.volyn.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – в. о. прес-секретаря Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – hazeta.yuev@gmail.com

Телестудія «Собор» – головний редактор Андрій ГНАТЮК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaha@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, Моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. Kljuchi@ukr.net.
Група у «Фейсбуці»: Facebook.com/groups/kljuchi

Капеланська служба
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Осанна»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння
Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00. Social-sluzhba@ukr.net

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ТОЧКА ЗОРУ

ДОРОГА НАЗАД

(Христос чи Дажбог?)

Закінчення. Початок у № 3 за 2013 р.

Як же ми розуміємо Бога? Бог не лише в світі, але й над світом; Він – Творець світу, Він – особистість. Він одухотворяє природу, проте не залежить від неї. Він не пов'язаний з природою доконечно, оскільки Бог не складова частина природи, а Творець її. Він був до світу і буде після нього. З Його волі виник матеріальний світ – із Його волі може бути знищений. Бог сам вільний і нам дав волю вибирати між добром і злом, і тому буде судити нас за ділами нашими.

На цьому можна було б поставити крапку. Але ось розгортаємо газету «Гомін Волині», редаговану гарячим прихильником РУНВіри паном Засекінім, і знаходимо там нові одкровення за океанського пророка і ще одного «рятівника» України від Християнства Володимира Бульби. Не знаю, які він має пізнання у царині філософії взагалі, але християнського вчення не знає зовсім, проте уподібнившись до Дем'яна Бедного, теж хропає. Виявляється, з його слів, Християнство і комунізм – одне й те саме. І це стверджується після масових, жорстоких гонінь на Церкву Христову в період більшовицького режиму. У чому ж бачить пан Бульба подібність комуністичної ідеології і християнського вчення? Ось його «докази»: і Християнство, і комунізм однаково проповідують інтернаціоналізм, що розкладає самобутність і державність нації. Звісно, кінцева мета християнського життя – небесна Батьківщина, Царство Небесне, але хіба це не є кінцевою метою й кожної людини? Проте християни люблять і свою земну Батьківщину, віддають за неї своє життя. Можливо, він не знає, що заповожені йшли у бій під покровом Пресвятої Богородиці, і так само робили воїни УПА? Всім відомо, що комуністи привласнили собі низку християнських гасел: братерство, рівність, справедливість. Проте вони відмовились від найголовнішого в ученні Спасителя – вони відмовились від свободи, любові, милосердя, і то-

му ці два рухи, як справедливо зауважив Н. Бердяєв, опинились «на різних полюсах»: з одного боку – християнська свобода і любов, з іншого – комуністичне насилля і силування. Ця тема вимагає особливого філософського дослідження, проте коли ми говоримо про свободу, то маємо на увазі не свободу роботи зло, а свободу вибирати між добром і злом.

Пан Бульба дописався до того, що заперечує історичність чудотворця Миколая, великомучениці Варвари та інших християнських святих. Каже: їх не було! Св. Миколай брав участь у роботі І Вселенського собору – це історичний факт. То, можливо, не було Антонія і Феодосія Києво-Печерських? А хто ж був? Були тільки Дажбог, Перун і волхви, що скакали через багаття?

Наступне звинувачення, яке висувують РУНВірівці, – інквізиція. Вони, звісно, забули, що мучили християн триста років. Відповідаємо: інквізиція була організована антихристиянськими елементами з метою підірвати Католицьку Церкву зсередини, і робилось це не один раз. Хто не знає, що на вогнищах інквізиції загинула велика кількість священників та єпископів, які захищали чистоту християнського вчення. Більшовицька влада намагалась зробити теж саме, наповнивши Православну Церкву своїми агентами, проте це окрема тема для розмови.

Останнє звинувачення: Християнство і марксизм вийшли з одного єврейського середовища. І знову чується давнє хрокання: «Христос – жидівський рабин!». Щось дуже знайоме чується у цьому твердженні. О, так! Ця фраза належить Адольфу Гітлеру – теж великому шанувальникові матері-природи та язичницького бога Одина. На одному з мітингів він кричав: «Совість – це жидівський винахід! Я звільняю вас від мук совісті!». Біснуетий фюрер прагнув створити національну релігію. Ми знаємо, які держави збудували Гітлер і Сталін. А які держави хочуть збудувати Силенко і Бульба?

Деякі ура-патріоти і язичники кричали, що в усьому винні «жидо-масони». Так? Виявляється, що це вони – «жиди пархати» – навчили нас красти і пити, доносити на свого сусіда, нищити свої святині; це вони навчили нас безсоромно нищити свою святу землю, вирубувати ліси, засмічувати береги річок і морів. Це вони навчили нас продаватись на вборах за гречку і пляшку горілки; це вони навчили наших мажорів давити на дорогах дітей,

а суддів виправдовувати бандитів і саджати до тюрми невинних; це вони навчили нас наживатись на чужому горі: фармацевтів – на підроблених ліках, нотаріусів – позбавляючи даху над головою хворих, престарілих і сиріт. Урешті-решт, згадайте голод тридцятих: а що, лише один єврей Каганович виконував наказ Сталіна? А наші Івани, Миколи, Антони, Дем'яни, які виривали з рук голодних діточок останні колоски, хіба не коїли злочин? Вистачить, душа більше не може терпіти! Євреїв не більше 1–2 % населення, проте вони зуміли осквернити душу славного народу? Як їм це вдалося?

Тут у РУНВірівців є своя «геніальна» теорія. Якщо цю теорію перекласти простою, доступною мовою, то вона виглядає так: якось зібрався «жиди» в синагозі та наївшись цибулі (вона, як відомо, покращує роботу головного мозку), придумали для нас, гоїв, нову релігію – релігію смирення, покаєння, милосердя і любові, щоб паралізувати волю й опірність інших народів. Вони підшукали відповідну людину, а потім розіп'яли її, щоб надати новій вірі жертвовної святості. А дванадцять учнів розігнали по усіх країнах, щоб ті розповсюджували це вчення серед гоїв і робили тих покірними рабами. І дійсно, триста років християни покірно і смиренно йшли на смертні муки: їх били, розпинали, палили, їхніми тілами заповнювали ями, – а вони перемогли світ. О диво: галілейський тесля разом з купкою неписьменних рибалок заснував таку релігію, яка підкорила мільйони сердець і створила гігантську світову культуру, що охопила всі царини духовного життя людства: філософію, етику, живопис, архітектуру, музику... Ті люди, які сприймали християнські ідеї, ставали геніальними і продуктивними. Більше того, етичні цінності Християнства збуджували прагнення до соціальної справедливості. Християнське гасло: «Братерство, рівність, свобода, справедливість» намагались привласнити собі усі вожді визвольних рухів. І це зробив галілейський тесля з купкою неписьменних рибалок? Невже люди могли придумати таку релігію? А що кажуть про це не Гітлер, Сталін і РУНВірівці, а представники справжньої культури?

Йоганн-Вольфганг Гете: «Яким би великим не був майбутній прогрес духовної культури і зростання людського духу, останній ніколи не перевершить висот і морального благородства Християнства, яким променить Євангеліє».

Федір Достоєвський, говорячи про ворогів Христової віри, пише: «...до сьогодні ані мудрість їхня, ні запал серця їхній не в силах були створити іншого, вищого образу людини і гідності її, як образ, створений у давні часи Христом».

Розгорніть Євангеліє й уважно прочитайте лише одну молитву «Отче наш», залишену нам Спасителем, і ви зрозумієте, що таке не могла вигадати людина. У цих кількох реченнях таїть-

ся увесь зміст людського життя – його основа, боротьба і мета.

Дуже дивує стаття у тій же газеті під назвою «Церковники прикривають злочин». Автор обурюється: як так, у селі Верб'яїв християни відмічають храмове свято 12 липня – у день, коли в 1943 році німецькими окупантами були знищені (спалені живцем) десятки односельчан! Якби автор пан Василь Кушнір був людиною віруючою, він би знав, що Служба Божа, зокрема на празник, – не шлагер і не дикі крики біля вогнища, а молитва, яка є такою необхідною як для живих, так і для мертвих, та жодним чином не може їх образити, оскільки відкриває двері в Царство Небесне. А голосні тризни на могилах пращурів зі щедрою випивкою – це якраз язичницька традиція.

Знову і знову читаю перші рядки вірша:

Я часто думаю, за що Его казнили.

За що Он жертвовав Своєю головою...

За що Його стратили – вже давно знає увесь світ, не знають тільки РУНВірівці. Цього не хочуть чути і бачити вороги Християнства (атеїсти, демоністи, РУНВірівці). Лишилось тільки ще раз повторити слова чесної людини і поета:

Ты сусти крови у креста

Копнул ноздрей, как толстый боров,

Ты только хрюкнул на Христа...

Господи, зупини безумство! Аминь.

Петро ВІНЦУКЕВИЧ,
кандидат богословських наук

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

СВЯТА ВОДИЦЯ ДЛЯ КОЛІСНИЦІ

Запитання: Чому ми освячуємо автомобіль і взагалі всяку річ? Чи авто стає після освячення святом?

Відповідає священник Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

У християнській традиції прийнято освячувати не тільки себе, своє житло, але й ті речі, якими користуємося, оскільки весь світ, що оточує нас, Бог створив благим і досконалим. Людина після гріхопадіння спотворила цей стан буття. При цьому, створюючи нові речі, вільна особистість людини-творця перебуває у певній взаємодії з Богом. Віруюча людина усвідомлює, що будь-яка творчість, включаючи і виробництво, є співтворчістю і має джерело в тому творчому дарі, який отримала людина, створена Всевишнім. Тому, створюючи ті чи інші речі, людина присвячує їх Богу. І ця посвята знаходить своє вираження в освяченні речей.

Сучасна людина в автомобілі проводить значну частину часу. Крім того, ми знаємо сумну статистику аварій на дорогах. Усе це спонукає християн звертатися до Бога, щоб Господь зберіг нас і наші машини. Освячуючи авто, людина цим констатує, що присвячує себе, цей автомобіль, свої діла і думки Богу. Тому ті люди, які думають, ніби освячення автомобіля досить, щоб ніколи не потрапити в аварію, повинні пам'ятати: освячуючи машину, освячуємося самі й повинні відповідати цьому освяченню. Тут навіть більш доречно

слово «благословення»: молитовно закликаємо Боже благословення на засіб пересування, на мирний і благополучний шлях тому, хто користується ним для добрих діл.

Тому таке освячення – не якась автоматична дія: його дієвість безпосередньо залежить від того, наскільки люди, які просять церковного благословення, самі відповідають своїм життям тій святості та благодаті Божій, яка подається Церквою. І при освяченні машини, і при будь-якому іншому священнодійстві все залежатиме від самих людей, від їхньої віри, від щирості їхньої молитви до Бога.

Перед освяченням автомобіль підганяють до храму. Потрібно відчинити капот, двері й багажник. Панотець звершує давній чин освячення колісниць: читає ряд молитов, кропить машину святою водою тощо. У салоні на передній панелі розміщується іконка (у церковних магазинах можна придбати образка, що легко кріпиться до панелі).

Але Христос зустрічає біля храму не машину, а того, хто в машині. До Христа можна прийти різними шляхами. Можна приїхати на лімузині, можна покликати Його в свій дім. Потрібно пам'ятати, що саме ви в цей момент зустрічаєтесь зі Спасителем, що Спаситель зустрічає вас, а не речі, які належать вам.

Освячення автомобіля накладає певні обов'язки. Після освячення в ньому не можна, наприклад, курити. І найважливіше: водій повинен намагатися не порушувати правила дорожнього руху. Якщо некоректно поводитись щодо ін-

ших учасників дорожнього руху, ризикує безпекою людей – він чинить гріх. І гріх буде ще важчий, якщо ці порушення коїтимуться в освяченому автомобілі. Людина повинна пам'ятати, що автомобіль – усього лише засіб пересування. Освячуючи автомобіль, вона прагне освятити себе, зберегти свою безсмертну душу.

